

omkring ved Kysterne, og selv om Bemandingen paa dem er lille, kan der dog godt mellem dem tænkes at være Folk, der ikke kunne falde ind under Begrebet „hjemmehørende“, i alt Fald ikke have Indfødsret, maaske ikke en Gang fast Bopæl her i Landet endnu. De kunne være forhyrede midlertidig af den vedkommende lille Skipper til Hjælp ved Fragtfarten og Fiskeriet. Man kan have hyret Folk, der bo ved Østersøens Kyster, ved den sydlige Kyst, i Holsten eller Slesvig, eller Svenskere, og det ligger jo ogsaa nær at nævne Normænd. Hvis Udtrykket bliver staaende i Loven, som her foreslaaet, kunde det muligvis give Anledning til Misforstaaelse, hvad der vilde være uheldigt.

Der er endvidere i Loven brugt et Udtryk, der, saa vidt jeg mindes, ogsaa findes i Loven om Søfolks Forsikring. Det hedder: „Efterlader han sig ikke Enke, hvem Forsikringen tilkommer, tilfalder denne hans Børn“, og længere henne hedder det: „Efterlades heller ikke saadanne, bestemmer Arbejderforsikringsraadet, om Forsikringen helt eller delvis skal tilfalde andre, hvem han forsørgede.“ Det sigter til et Forhold, der ikke er ganske ualmindeligt, idet det jo kan tænkes, at den vedkommende forulykkede har haft en Forbindelse af ikke ganske legitim Karakter, ikke ganske ægteskabelig Karakter, og ifølge hvilken han kan have Forpligtelse paa samme Maade, som om han havde været i Ægteskab med vedkommende. Det vilde derfor være urigtigt at slaa Haanden af en saadan Kvinde, der dog har en Moders hele Pligt og derfor vilde føle Tabet ved Forsørgerens Død eller Invaliditet lige saa haardt, som om den vedkommende havde været gift med hende. Jeg skal ganske se bort fra, at Forholdet kan være lige saa godt, som hvis de havde været gifte, men jeg er bange for, at hvis det ikke understreges ved Behandlingen her, vil et Forsikringsraad, der er mindre velvilligt end det nuværende, kunne falde paa at nægte en saadan Kvinde Erstatning. Med det nuværende Forsikringsraad er jeg ikke bange, saa vidt mig bekendt, er der Præcedens for, at man har givet en saadan Kvinde Erstatning, og jeg haaber, man vil blive ved dermed. Jeg gør kun opmærksom derpaa, fordi jeg gerne vil have det understreget, at det ogsaa er Rigsdagens Mening, at en saadan Kvinde ikke skal lide nogen Skade.

I § 1 omtales de Erhvervsvirksomheder, der falde ind under Loven, og der nævnes der bl. a. Skibsfart, Baadfart,

Fragtfart osv., og endvidere hedder det: „eller ved andet Arbejde, der kan ligestilles med de nævnte Erhvervsvirksomheder osv.“ Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) talte om, at det vistnok vilde være rigtigt, at Lodser kom ind under Loven, men saa vidt jeg forstaar Loven, skulle Lodser være med, thi Loven omfatter jo Skibsfart, og jeg tænker mig derfor, at Lodser, der ere ude for at manøvrere et Skib ind igennem et Farvand, ville falde ind under „Erhverv ved Skibsfart“. Lodsvæsenet er dog saa nøje forbundet med Skibsfart, at jeg ikke kan indse, at man kan skille det derfra, og jeg tænker mig derfor, at Lodser ogsaa maa være forsikrede.

Der nævnes her i Loven enkelte Erhvervsgrene, der ogsaa findes i Loven af 7. Januar 1898; og jeg kunde tænke mig, at den Omstændighed, at de samme Erhverv nævnes i de to Love, kunde give Anledning til Misforstaaelse fra de Folks Side, der ville træffe et Arrangement. Jeg gør opmærksom derpaa, ikke fordi jeg tror, at Loven skal forstaas eller kan forstaas saaledes; men maaske kunde dog nogen falde paa at forstaa den saaledes. Den sidste ærede Taler omtalte Isning, men desforuden tales der jo ogsaa om Dykker- og Bjærgningsarbejde. Nu siges det i Motiverne, at Anledningen til, at man har nævnt dette, er, at Folk, der interimistisk ere beskæftigede med dette Arbejde eller lignende, ikke skulle formenes Adgang til at blive Medlemmer af denne Forsikringsforening. Jeg finder det ganske rigtigt, at de, fordi de en kort Tid have været beskæftigede ved et andet Arbejde, ikke af den Grund skulle formenes Adgang til at være Medlemmer af denne Forsikringsklasse. Men jeg kunde tænke mig, at Folk, der have en Forsikringspligt ifølge Loven af 7. Januar 1898; kunne være saa snedige, at de regne ud, at de ad en Bagdør kunne slippe bort fra deres Forsikringspligt ved at give de forsikrede det Beløb, der kræves for Indmeldelse her, 5 Kr., og dermed slippe for Forpligtelsen overfor den vedkommende Arbejder, som han ellers beskæftigede ved Isnings- eller Dykker- eller Bjærgningsarbejde. Jeg siger, jeg tror, at Loven ikke kan forstaas paa den Maade, og yderligere er det slaaet fast i Motiverne, men jeg kunde tænke mig den Mulighed — man skal aldrig forsværge noget — at nogen kom i Tanker om det. Jeg tænker ganske vist, at Arbejdere, der ere beskæftigede ved dette Arbejde, selv ville se den Skade, de der-